

DISCURS DE CLAUSURA DE LA CONVENCIO VALENCIANISTA.VALENCIANISME2012

Abans de res m'agradaria donar la benvinguda als convidats que han tingut a be acompanyar-nos en la clausura d'esta convenció. Moltes gràcies a tots per fer l'esforç de vindre ací a estar en nosatres. També donar les gràcies als mijos de comunicació que han volgut cobrir l'event i, com no, a vosatres que heu participat i definit el document que hem aprovat.

Dit açò, si em permeten, m'agradaria començar este discurs de clausura en uns versos del poeta alzireny dels segles XI-XII, Ibn Jafaya, que diuen aixina:

*¡Valencians, quin goig el vostre!
Aigua i ombra teniu ab rius i arbres.
L'evitern paraís està en la vostra casa.
De donar-me a triar, meu el faria.
Viviu-lo, no penseu en l'infern,
del paradís al foc, no es va mai.*

Valencians i valencianes ¿qué nos ha passat? ¿qué nos ha passat per a anar del paraís al foc? Al foc dels vora 600.000 desocupats, al foc dels més de quatre mil millions de deute, al foc de la pèrdua de les entitats financeres pròpies, al foc de la repressió als jóvens, al foc, al cap i a la fi, de la situació que estem vivint. ¿Qué nos ha passat? ¿Qué nos ha passat per a que esta terra siga el niu d'oportunistes, *cuneros*, corruptes, autocomplaents i gent acomodada en la desidia?

L'historiador Alexander Fraser definia el procés dels pobles de la següent manera: De l'esclavitud a la fe espiritual, de la fe espiritual al valor, de la valentia a la llibertat, de la llibertat a l'abundància, de l'abundància a l'egoisme, de l'egoisme a la complaença, de la complaença a l'apatia, de l'apatia a la dependència i de la dependència a l'esclavitud ¿Estem patint els valencians la crueltat d'esta seqüència? ¿Estem abocats al determinisme? Pero la gran pregunta no és esta, la gran pregunta, el quit de la qüestió, és ¿qué anem a fer per a tornar a l'aigua i a l'ombra de rius i arbres? ¿qué anem a fer per a abandonar el foc i l'infern i tornar al paraís?

Eduardo Galeano en una de les seues obres preguntava als suramericans “¿Hi haurà que acceptar la desgràcia com s'accepta l'hivern o la mort?” I els incitava: “Ya va sent hora de que els llatinoamericans comencem a preguntar-nos si anem a resignar-nos

a patir la vida i a no ser més que la caricatura del nord". Yo hui vos pregunte, i me pregunte, si anem a acceptar la desgràcia com qui accepta l'hivern o la mort. Yo hui vos incite a que nos plantegem si hem de seguir resignant-nos, si hem de seguir sent una caricatura de qualsevol, o si pel contrari anem a prendre els ramals del nostre propi futur. La decisió està en les nostres mans.

Segurament el camí no serà fàcil, mai ho ha segut. Pero no podem seguir parats davant la desgràcia dels nostres conciutadans, no podem seguir parats davant l'injustícia, no podem seguir parats davant la mort que nos aguaita. Eixe no és l'esperit de Vinatea, ni de Basset, ni del Poble Valencià. Hem d'alçar-nos si nos tomben, hem de treballar per molt que nos posen obstacles en el camí, hem de seguir avant perquè el futur només espera a qui se'l treballa. Ya ho deya Stephane Hessel: "*Si una minoria activa s'alçara, això seria prou: tindríem el rent que faria créixer la pasta*".

El valencianisme, este moviment social fet pel i per al poble, ha de començar a abandonar disputes personals i partidismes, ha de començar a madurar i agarrar el rol que li dona sentit. Eixe rol no és un altre que el de buscar el millor nivell de vida per als ciutadans que formem València. Ara és el moment, ara la societat necessita més que mai del valencianisme. Pero per a arribar ad això primer hi ha que saber, com diria algun poeta, quí som, d'a on som i lo que volem ser. És per este motiu que hui nos hem reunit.

En esta **Convenció Valencianista.Valencianisme2012** hem reafirmat que els valencians som un poble únic i singular dins dels pobles del món. Que el Poble Valencià poseix una idiosincràsia que el fa únic, en un marc territorial definit i estable, en una història comuna, en un imaginari col·lectiu i unes senyes d'identitat compartides, i, lo més important, una voluntat de viure com a lo que som, valencians. I no només això, ho hem fet d'una manera participativa i democràtica. Perque el ser humà, en la seua voluntat per procurar-se la millor condició de vida possible, és l'únic que pot i deu decidir sobre el seu propi pervindre. I esta manera de fer és la que volem per al Poble Valencià, que com a reunió d'individus en nexes i interessos comuns, tenim el dret inalienable de decidir el nostre propi futur.

Hui hem assentat les bases per al valencianisme que vindrà, hem començat a afegir el rent. Hui hem posat en marcha un projecte de regeneració social i futur per a esta realitat socio-cultural i política que és València, pero no hem de quedar-nos ací. M'agradaria recordar les paraules que Voltaire posa en la veu de Candido quan li diu al gran mestre de filosofia: "*Tot això és molt bo, pero lo que importa és no disertar, no argüir i cultivar l'horta*". Companyers i companyeres, amics i amigues esta Convenció era necessària i s'ha fet, pero queda seguir treballant. Perque este poble, el Poble Valencià,

necessita prendre consciència del seu potencial, necessita que s'escolte d'una vegada per totes la seua veu, alta, clara i potent. En això hem d'anar treballant, en això hem de comprometre'ns tots. Perqué cóm va dir el mestre Constantí Llombart: *"Tot s'ho mereix València. Per a València tot"*.

Moltes gràcies per estar ací, per vindre, per treballar.

¡Vixca València!

Agustí Zacarés i Romaguera

President de la Convencio Valencianista. Valencianisme2012